

Dobře skrytý Ondřej Brousek

ZASTUPOVÁN OSA
OD 2003, V DATABÁZI
MÁ REGISTROVÁNO
314 HUDEBNÍCH DĚL

Skladatel, muzikant, herec a režisér Ondřej Brousek slaví čtyřicáté narozeniny. Filmoví diváci si ho spojují nejčastěji s rolí Eliena v Pelíšcích, vystupoval i v televizních seriálech, ale vždy si našel čas na další aktivity, jako je scénická či filmová hudba (k více než dvaceti snímkům a sedmdesáti inscenacím) nebo herecká práce v Divadle na Vinohradech. Ovšem nejdelší etapu, polovinu života, prožil jako člen jedné z našich nejúspěšnějších skupin, Monkey Business. Neobvykle stále seskupení založené Romanem Holým si vydobylo renomé nejen hudbou samotnou, ale i výběrem pozoruhodných hostujících celebrit a originálním pojetím videoklipů. Ondřej Brousek se již nyní těší na další rok za klávesami, který snad již brzy přinese návrat na koncertní i divadelní pódia.

TEXT: MARCELA TITZLOVÁ, FOTO: ROMAN ČERNÝ

Kapela je pro mě za odměnu. Už mi přijde trochu trapné tuhle větu pořád opakovat, ale je to zábava, kterou člověk ještě něco vydělá. Co víc si přát.

Jakou roli ve vašem životě hraje Monkey Business?

Kapela je pro mě za odměnu. Už mi přijde trochu trapné tuhle větu pořád opakovat, ale je to zábava, kterou člověk ještě něco vydělá. Co víc si přát. Navíc máme to štěstí, že si při tom můžeme dělat dost, co chceme. Samozřejmě ovšem chceme, aby se s námi bavilo i publikum. Pořád se proto snažíme objevovat nové věci. Provedli jsme za ty roky už hodně zvláštních experimentů a zatím se zdá, že úspěšně.

V sedmičlenné kapele působí jako vůdčí osobnosti Roman Holý a frontman Matěj Ruppert,

vy hrajete na klávesy. Nemáte zde větší autorské ambice?

Já se za popového skladatele moc nepovažuji, v tomto případě se raději vezu. Už proto, že Roman je výjimečný skladatel a má tak obrovský přehled o všem, co se děje, i jasnou vizi, že my ostatní mu tu jeho představu s radostí jen tak přizdobujeme. Já mám celý svůj part na desce v podstatě natočený za den. To mi vyhovuje, protože nemám čas jezdit každý týden jako Matěj Ruppert, baskytarista Pavel Mrázek nebo Tereza Černochová za Romanem do jeho sušického studia. To ovšem nijak nemění fakt, že s demonahrávkami trávím doma moře času. Tak jen posílám své party z domova a vývoj celého alba sleduji tak trochu

zpovzdálí. Víím, že celá deska je vždycky jen v Romanově počítači, a naprosto mu důvěřuji, že to udělá dobře.

Může vás v tomto směru něco na novém albu překvapit – třeba i nemile?

My už se za ta léta dost známe. Není to tak, že by na turné každý bydlel v jiném patře hotelu a potkali jsme se jen na pódiu. Leccos už jde odhadnout, ale i tak funguje u nové skladby právo veta. A když je to čtyři ku třem, tak čtyři logicky vyhrávají.

Monkey Business poměrně dost koncertují. To vám vyhovuje?

Živé hraní i zkoušení mě hodně baví. Tam se děje i dost nového, objeví se různé propojovačky, konce a fórky, které třeba na nahrávce nemusí fungovat, ale na pódiu jsou vysloveně žádané.

Vystudoval jste konzervatoř, hudebně-dramatický obor.

se shodneme, že ta stará písnička Video Killed The Radio Star platí dnes ještě víc než dřív. Ostatně jsme alternativní skupina, mimo hlavní proud, takže v rádiích nás hrají pramálo, tam se nechytáme, tak se musíme bavit jinak. Nejsme taky limitovaní hity, které by lidé potřebovali slyšet, což je fajn. Za ty roky jsme měli

Ondřej Brousek s Matějem Ruppertem (Monkey Business)

Projevuje se to spojení herectví a muzikantství nějak na těch zmíněných fórcích?

Já si myslím, že na koncertu Monkey Business obě ty profese spojit nijak nejde, snad leda když mě Matěj vyzve, abych řekl nějaký jevištní monolog. Je to spíš naopak, kapela mi pomohla na divadle, protože mě odnaučila trémě. Na pódiu s kapelou za sebou cítím lidi, tím, že do toho jdeme spolu jako sedm statečných, ze mě všechno padá. Ta osobní zodpovědnost na divadelní scéně je mnohem větší, tam pořád mívám trochu trému, ale už jsem ji omezil na minimum.

Monkey Business je kapela známá velmi epicky a inovativně pojatými videoklipy. Tam se muzika s divadlem může propojovat.

Jo, naše klipy! To je taková specialitka, všichni v kapele jsme totiž milovníci filmů. Klipy nás vždycky bavily a všichni

snad čtyři opravdové hity, My Friends, Piece of My Life, Intercooler a možná Be a Man, a to určitě i díky videoklipům. Nepotřebujeme jako jiné kapely dělat cíleně „rádiovky“. Mainstreamový rozhlas mi někdy připadá jako gramofon v ústavu z filmu Přelet nad kukaččím hnízdem. Stále tatáž píseň pro zklidnění ducha a otupělou jistotu, že je o nás po kulturní stránce dobře postaráno.

Na rozdíl od mnoha interpretů, kteří zní z rozhlasu, vy ovšem velmi často vystupujete na koncertech.

V posledních dvaceti letech jsme měli jen dvě asi tříměsíční pauzy, jinak se snažíme být celkem aktivní a objíždět Česko. Nikdo z kapely není nikde zaměstnaný, takže se můžeme časově přizpůsobit. Upřímně řečeno, se mnou je to asi nejtěžší. A všichni v kapele máme rodinu, tak si alespoň na začátku léta už pravidelně dáváme „dovolenou“, než začne pro kapelu hlavní sezona a festivaly

každý víkend. A pak pořád objíždíme po Česku ta samá místa...

Raději objevujete nějaká nová místa?

Určitě. Když se stane, že do nově otevřeného klubu někde v Horažďovicích na nás přijde třeba tři sta lidí, jsme úplně nadšení. My nejsme kapela pro stadiony, já tomu říkám skrytá kapela, zvláště co se médií týká. Nejsme zrovna kovaní na nějaké mohutné promo, asi i proto, že je ani moc nepotřebujeme. Spíš nás baví pracovat na deskách a nepřetržitě se věnovat hovadinám a pivu.

Co si pod tím mám představit?

Do kategorie hovadin patří především to vymyšlení klipů nebo vzpomínkových předmětů. K nim patří třeba kufřík pro vymítače, který obsahuje křížek, svěcenou vodu a kůl na upíry a demony, to vše samozřejmě pod značkou Monkey Business.

Takže ve vaší kapele k těm „hovadinám“ nepatří třeba nábytek létající z okna?

To jsem nikdy nezažil, tuto příhodu znám jen z vyprávění. To byla jiná kapela. Ale bavit se umíme, bez plzeňského piva si koncert ani neumíme představit. Všichni v kapele jsme milovníci dobrého piva i dobrého jídla.

Mění se během času vaše osobní priority?

Pracovní priority ano, zato nerad měním ty životní, i když někdy vás k tomu okolnosti donutí.

Jak změnil váš život koronavirus?

Přišli jsme o vše, čím jsme jako kapela žili. Léto nám to alespoň na dva měsíce vynahradilo a za odvalu některých pořadatelů jsme velice vděční. Osobně jsem si vždycky nějakou práci opatřil, vlastně mi nějak padala z nebe. Na audioknihách pracuji jako interpret a někdy zase jako skladatel, dost práce mám i v rozhlasu a objevují se i náhodné zakázky.

Máte stejný přístup ke skládání scénické i vážné hudby? Co

platí pro oboje? Jak důležitá je pro vás tvůrčí svoboda?

Ušlechtilost, poctivost. Bez té poctivosti bych se velmi hanbil. To nutně znamená kvalitu, jen dobrý pocit, že člověk něco vytvořil, jak nejlépe to šlo. A že to někdy sakra nejde. Ano, svobodná tvorba mě skutečně uspokojuje. Můžete být ale v koncích daleko dřív, než když vás něco vede nebo se po něčem kloužete. V symfonii máte milion možností, přestože představa může být celkem konkrétní, takže kudy se vlastně vydat? Vtipné jsou zdánlivě „bohem políbené“ tvůrčí chvíle. Skladateli přece všechno zní v hlavě, říká se, takže když mi jako skladateli přijde na mysl fantastická rytmicko-melodická „buňka“, běžím s ní ke klavíru, a nestačím se divit, jak banální a pitomoučkou věc jsem vymyslel. A tudíž si ani nezaslouží přivést na fyzický svět a obtěžovat okolí.

To znamená, že jste hodně odpovědný člověk?

V hudbě jsem maximálně odpovědný. A těžko snáším nezodpovědnost kolem sebe, pokud se mě dotýká. Nezodpovědní lidé jsou někdy géniové, oni s tím i umějí žít, a navíc jim to prochází. Ale proč se jimi obklopuvat? Ať si ty nervy vydrásá někdo jiný za mě.

V této oblasti se navíc snažím stále zlepšovat, popadlo mě to ale až s příchodem mého druhého potomka.

Poznamenaly vaše plány i nejnovější podzimní restrikce?

Nijak mi to až dosud nepřekáželo a věřím, že bude líp. Plánování jako takové mi moc nejde, přesto se něco snad dít bude. Díky říjnovým a listopadovým restrikcím jsem měl čas se intenzivně věnovat skládání pro film a vím, že tato soustředěná práce se vyplatí. Dostal jsem také objednávku od FOK na symfonickou báseň týkající se nějak Prahy, ale zatím mám bílo na papíře i v hlavě. V divadle snad proběhne premiéra Slaměného klobouku a následně i Obchodníka s deštěm. Doufám, že se Riško (Richard Krajčo) z Kryštofů přijede podívat, protože stejnojmennou skladbu ze svého repertoáru určitě neuslyší. A s O. G. Brzobohatým bychom mohli spolupracovat na chystaném animovaném filmu.

Také jste nyní určitě mohl být více s rodinou. Kromě toho, že vy jste své děti něčemu naučil, naučily taky něco ony vás?

Děti jsou nejnáročnější a nejkrásnější součástí života. Doufám, že jsem je v poslední době něco naučil, ale ony mě naučily velmi mnoho, především klidu

a používání zdravého rozumu, o který mě ovšem občas taky skoro připraví. Vychováváme se tak nějak navzájem. Jsem na ně pyšný a musím se snažit, aby jednou byly ony na mě. V osobním životě vím, že jsem udělal pár věcí dost blbě, ale kdo ne? Na světě jsme taky proto, abychom se naučili litovat svých činů, poučovali se z nich, napravovali je a stávali se tak lepšími.

Říkám si, že něco snad za mnou je a někdo o tom i ví. A říkám si taky jedno úsloví, které jsem četl u Jana Klusáka – být dobře skryt. Líbí se mi to, je v tom pokora, klid, ale zároveň sebevědomí a přijetí, zvláště když to vztáhneme na umění.

Souvisí toto bilancování i s tím, že se vám blíží kulaté výročí a říkáte si „Jo, byly to dobré roky, něco pořádného za mnou je“?

Říkám si, že něco snad za mnou je a někdo o tom i ví. A říkám si taky jedno úsloví, které jsem četl u Jana Klusáka – být dobře skryt. Líbí se mi to, je v tom pokora, klid, ale zároveň sebevědomí a přijetí, zvláště když to vztáhneme na umění.

Čeho si osobně považujete nejvíce?

Většina toho, co jsem vytvořil, je výsledkem poctivé práce a na tom zbytku, kterého jsem se taky dopustil, mi záleží nejméně. Něco mě zpětně až

udivuje – třeba kolikrát jsem se v divadle naučil tolik textu, že mi to teď přijde neskutečné. Ale ten údiv zřejmě přichází proto, že v tomhle roce jsem měl jen tři-náct představení.

Chyběla vám letos divadelní scéna?

Samozřejmě. Koncert i představení mají to kouzlo, sílu okamžiku. Nic se nedá vrátit, příště už bude ta chvíle jiná, něčím lepší nebo zajímavější.

Co při tom rozhoduje?

Na některou scénu a představení se těšíte, protože publikum vždy spolehlivě reaguje, jste si prostě jistější. Pak jsou místa, kde se člověk víc zabývá pořadím replik, někdy vás to může slušně rozhodit. A nezapamatujete se do konce představení.

Potkáváte se na pódiu třeba s Dášou Havlovou nebo Tomášem Töpferem. Promítá se do trémy i vaší pohody hodně výrazně to, s kým jste na jevišti?

S oběma jmenovanými kolegy to jsou rozdílné okamžiky. V prvním případě občas nevíte, co přijde, co můžete čekat. A Tomáš Töpfer, to je zase spolehlivost, z něj jde klid a sepjatost s danou věcí. V Rodu Glembayů jsem se vždy moc těšil na padesátiminutový dialog, který jsme si oba velmi užívali.

Pocházíte ze známé herecké rodiny, vedli vás doma k této profesi?

Neměl jsem žádná ultimáta, nicméně v klavíru jsem vykazoval lepší výsledky než v „herectví“. To pro mě tehdy ve věku odrzlého namyšlínka prostě byla jednodušší cesta. Netušil jsem tenkrát, ač tomu dost nasvědčovalo, kolika různým profesím se budu dnes věnovat.

Čtyřicítka je dobrý věk na to, vyzkoušet ještě hodně nového. Máte nějaké takové přání mimo hudbu nebo herectví?

Chtěl bych se naučit trochu víc techniky v malbě. Mé výtvary jsou vždycky jen pokusy, na nichž objevuji Ameriku. Ačkoli bych ty postupy mohl znát a ulehčit si tím práci, překonat nespokojenost s obrazem a vytvořit něco koukatelného mě stojí značné úsilí. ☒